Написав Юлія Тонего
Четвер, 19 березня 2015, 04:57

"Під хрестом же Ісуса стояли -
Його мати, і сестра Його матері,
Марія Клеопова, і Марія Магдалина".
Єв. Івана 19:25

То був найважчий день і найчорніший,
Коли Ісуса воїни розп'яли.
Ну хіба може горе бути більшим?!
Марія в розпачі біля хреста стояла.

Якби могла - о!- якби тільки вміла
Полегшити Його тяжкі страждання
Або додати ще й своєї сили...
Але з хреста дивився Він востаннє.

І гучно скрикнувши, помер. О Боже милий!
Хіба такому треба помирати?
Хіба Йому тепер лягти в могилу,
Коли стільком ще треба помагати?

Не розуміла. Серце рвалось з болю.
Як пережити втрату надвелику?
Він же змінив її пропащу долю,
Не дав згубити молодого віку!

Ну а тепер, а що тепер робити
Усім, хто так любив Його? О Боже!
Уже й могила каменем закрита
І запечатана. Стоїть сторожа.

Скінчився день. А у неділю рано,
Ще ледь світанок зарожевив обрій,
Ще навіть стежку бачила погано,
Побігла в сад, уже знайомий добре.

Але... О ні! Могила вже відкрита!
Христа нема. Його, напевне, вкрали,
Щоб назавжди від неї схоронити!
У відчаї Марія заридала.

"Чого ти плачеш?" - ангели питають.
Ну а вона іще не розуміє.
"Я тіло Господа свого шукаю".
І знову відчай, знову безнадія.

"Чого ти плачеш?" Озирнулась. "Може,

Це ти Його узяв? Скажи, прошу я,
Куди поклав? Мені ти допоможеш?
Я заберу Його..." "Маріє!" - чує.

...Світанок. На траві ще були роси,
І прохолода землю огортала.
Та на очах вже не бриніли сльози.
"Раввуні!" - вона Господа впізнала.

* * *

Як добре, коли знаємо ми Бога
І ходим у житті Його стежками,
У світі не шукаєм тільки свого,
А багатієм добрими ділами.

Та лиш тоді, коли любов у серці
До Господа, як у Марії, буде,
Він тихим голосом до нас озветься
І ми побачим воскресіння чудо.